

подкрѣпление, както е Маджарско за Австрия и Алджиръ за Франция?

Сждбата на България щомъ се тѣсно съедини съ сждбата на Отоманската Империя, българитѣ ще престанатъ да смятратъ чужденцитѣ като свои освободители. Тѣ ще ги гледатъ като нарушители на тѣхнитѣ права, и дѣятелно ще се борятъ противъ тѣхнитѣ завоевателни стрѣмления.

Политическата и религиозна автономия на Българският народъ, като се признае и потвърди, ще заякчи прѣстола на В. Имп. Величество, защото тя ще му даде за основа правдата, както и непоколебимата основа на Империята. Тогава ще се види, че Отоманската Империя не е лешъ, който на нѣкои си е толкова присърдце, да го заровятъ, но че тази Империя е едно силно тѣло, и че тя си е намѣрила подкрѣплението въ сжшитѣ свои поданици. Дипломатията тогава ще се смае, като види единъ исполинъ на мѣстото, гдѣто бѣше привикнала да глѣда едно слабо тѣло. Съ този способъ за винаги ще се отстрани сѣкой прѣдлогъ за вмѣшательство и за грозене отъ страна на коя да е чужда сила. Никоя чужда сила нѣма да наднича вече къмъ Цариградъ подъ прѣдлогъ, че иде да отърве християнитѣ, защото тѣзи християни ще бждатъ вече свободни, и ще се види много чудно нѣкому си, да срѣщне неуборимо припятствие тамъ, дѣто се надѣваше да намѣри една силна помощъ. Съ една дума, цѣлостта на Отоманската Империя ще бжде по-добрѣ уздравена чрѣзъ тази мѣдра и праведна мѣрка, нежели чрѣзъ всички дипломатически трактати, и тѣй Вѣсточний въпросъ ще се рѣши самъ по себе си.

Припознаването на независимостта на българската черква непрѣдставя нѣкои спжнки по-затруднителни. Българският народъ не иска нѣщо ново, той иска да му се възвърне онова, което си е ималъ въ старо врѣме, и което гръцката патрияршия прѣди единъ вѣкъ му е тѣй лукаво грабнала. Независимостта на българската черква не е нѣщо противно на евангелскитѣ догми. Исусъ Христосъ никакъ не е установилъ това мечтателно първенство, съ което Цариградския патрикъ напразно се кичи и си го присвоява. Както е намѣрила Високата Порта, че е било